

ideal, acaso en la misma gloria. Yo, que soy muy romántico y adoro el arte en todas sus manifestaciones, me extasio con frecuencia contemplando un cuadro de Velázquez, oyendo una partitura de Wagner o Beethoven; pero contemplando a Melquiades Alvarez en la tribuna pública o en su escaño del Parlamento, siento en conjunto todos aquellos goees espirituales, el que no me produce el canto, el arte pictórico, la música; yo veo en Melquiades Alvarez al superhombre, y no sé qué es más grande en este ejemplar insuperable de la especie humana, si el orador o el estadista. Su palabra es la misma lógica, y a la vez es el derecho, la filosofía y la Historia.

Es un hombre que electriza al auditorio, que lo enardece e inflama, que enciende llamaradas en el pecho del oyente hasta convertirlo en volcán. Yo he visto presentarse ante un auditorio hostil, ante un auditorio de republicanos radicales, socialistas y anarquistas en el teatro de los Campos Elíseos de Gijón; ante un auditorio que estaba dispuesto a no dejarle hablar porque no había defendido a Nakens en la causa de la bomba lanzada por Morral al paso de los reyes, ante un auditorio que lo acogió con protestas y denuestos; pero él con dos o tres frases, con el talismán de su palabra, domó a la fiera, la sometió, la fustigó, y aquel auditorio adverso, acabó aclamándole con entusiasmo; yo le he visto en el Frontón Central de Madrid, donde ocurrió lo mismo.

Pues este es el hombre que acaba de brindar sus servicios a la monarquía española, si de veras quiere democratizarse; que está dispuesto a pasar el Rubicón con todas sus huestes; este es el orador que ha comparado a Maura con Polignac, con aquel gobernante francés que se creía infalible, y que creía que los políticos que combatían la política reaccionaria vivían en contubernio nefando con los detractores del Trono, y que, sin embargo, fué la causa del destronamiento de los Borbones en Francia y de que la corona fuese a parar a la casa de Orleans; este es el hombre que ha vuelto a ensalzar al Rey, que procedió con gran acierto el 31 de Diciembre ratificando su confianza al partido liberal, procediendo con arreglo a la Constitución, respetando desde las cumbres del Poder la voluntad de la opinión española, que no quiere trastornos; que no quiere tiranos, que no quiere que seamos el ludibrio del

mundo, que se diga que padecemos ceguera mental y que caminamos de espaldas al progreso.

Melquiades Alvarez será monárquico si la monarquía se decide a recibir el influjo de las ideas civilizadoras, si responde a los latidos de la opinión española. No aspira a suprimir de golpe el presupuesto de culto y clero; a lo que aspira es a una completa soberanía por parte del Estado, soberanía que no puede compartir con nadie; a lo que aspira es a una completa libertad de conciencia, a esto, que es el sello divino que ennoblece la personalidad humana. Quiere, en una palabra, una monarquía sin re-sabios teocráticos.

Setmanals

La guerra Europea.—S'han confirmat per desgracia les noves que tots esperàvem amb angunia. La guerra entre Fransa y Russia contra Alemanya, ha sigut declarada i segurament al sortir aquest setmanari s'haurà complicat el conflicte amb l'intervenció de Inglaterra i la probable intervenció de Belgica i Holanda.

Ara com ara, Espanya res hi te que veurer, i si ve reb indirectament les conseqüències del conflicte, per l'encariment de les subsistències, en canvi es precis i indispensable s'observi, més ben dit, se demostrí palèsament l'absoluta neutralitat que en benefici de tots els espanyols deu tenir l'obligació d'observar.

Es alló de la *mujer del Cesar*, no basta ésser honrada, es precis semblar-ho, i si Espanya per una equivocació dels seus governants, sens reflexió, entre de cop en el conflicte Europeo, indúptablement les conseqüències seràn funestíssimes i podràn produir indúptablement una greu perturbació que tots tenim el deurer de evitar.

Deixant apart les simpaties que ens inspira l'*entente*, creiem que seria convenient pòlsar l'opinió de totes les fraccions polítiques, les de dins i les de fora de les institucions; i de comú acort resoldrers i perdre la actitud que necessaria i forsosament fixarien els qui, reunits per a defensar la patria pressindirien de llur condició de polític per convertir-se en espanyol.

Maura sí, Maura no: Més amb tot i lo manifestat anteriorment, estem segurs que el fanatisme subsistirà i els partidaris del Maura sí, i del Maura no, continuaràn fent el ximble, sens preo-

cupar-se ni poc ni molt de lo que pot ésser causa de que en el mapa d'Europa desaparegui per sempre la nació Espanyola i ens convertim uns en colonia inglesa, altres en colonia alemanya i altres en colonia francesa.

Senyors una miqueta de seny i deixeu d'una vegada el fanatisme inesplicable a favor o en contra d'un home, molt senyor nostre però que no creiem pugui tenir l'influència decisiva que vostés pretenen, i pensin en l'avenir negre que se'ns presenta.

Teatre

Dijous varen representar-se les sarsueles en un acte «El Barquillero» «La Tragedia del Pierrot» i Molinos de Viento».

En la primera varen distingir-se les Sres. Alapont i Mas i molt especialment la Sra. León que va resultar-nos una característica acabada i els Srs. Alfonso i Lorente que cada dia van donant a arrobas la seva vis còmica. Els demés de la companyia compliren, si be ens permeteràn els hi diem que estiguin segurs de llur paper.

En «La Tragedia del Pierrot» va demostrar-nos altra volta que és un artista consumat el senyor Tormo. Va representar llur paper en forma tal, que estem segurs va satisfer al més exigent. No pot revelar-se major expressió ni donar-se major forsa tràgica al paper de Pierrot, que la que va donar-li el Sr. Tormo. Es un artista excelent i que amb carinyo representa tots els papers.

«Molinos de Viento» hermosa opereta, amb música esplèndida, no va mereixer com altres vegades l'acceptació unànim del públic, no perque no valgui, sino per la forma que fou interpretada. Llevat del Sr. Alfonso i de la Sra. León, que encarnaren els personatjes a consciència, els demés estaven insegurs del paper i no varen agradar-nos. Per el mestre Sr. Puig, totes nostres felicitacions, treu partit de tot.

**

Dissapte va representar-se l'entramès en un acte, «Receta matrimonial» i «El Amigo Melquiades» interpretats a consciència per tota la companyia.

**

Diumenge tingué lloc la representació de «Amor Ciego», en quinta obra va lluir-s'hi esplèndidament el Sr. Tormo, ben secundat per tota la companyia, i la sarsuela en dos actes «La Moza de Mulas», que fou molt ben interpretada, lluint-s'hi el Sr. Alfonso i la Srta. Alapont. Es una obra molt ben escrita, però sens argument veros-

simil i a més uns xistes tan pujats de color que, francament, va desagradar-nos.

L'orquestra ja va agradar-nos més que'ls altres dies. Rebi la nostra felicitació el mestre senyor Puig.

—Per avui s'anuncia «El sexo débil», hermosa sarsuela de costums madrilenyes, «La Verbena de la Paloma» i «El Pobre Valbuena».

Noves

Dilluns va inaugurar-se el menjador per els captaires de nostre ciutat. Hem parlat amb alguns d'ells i ens diuen estàn contentíssims de la forma amb que s'els tracta.

Segons nota que s'ens facilità, el dilluns donaren esmorsar a 117 pobres, dinar a 144 i sopar a 137.

Ha quedat terminantment prohibida la mendicitat pública.

El nostre amic D. Martíà Rígola, marxà el dilluns a França a l'objecte d'incorporar-se a l'exercit en quin servi fa molt temps com a subdit francès. Lamentem la marxa del nostre amic i desitjem el seu prompte i felís retorn.

Dilluns en el tren de les 11'42 va marxar junt amb la seva família el jutje que fou d'aquest partit judicial, D. Lluís M.ª de Mesa. La despedida fou en extrem carinyosa i no dubtem que el digne funcionari servirà d'aquesta ciutat un grat record, igual al que nosaltres servem d'ell.

Que la seva estada en Màlaga aont ha sigut destinat li sia grata.

Dinars a la tarda va pendrer possessió del càrrec de Jutje de 1.ª instància d'aquest partit D. Lluís Alvarez Neira.

Al donar-li la benvinguda li oferim nostres humils pro sencers serveis en tot quant ens necessiti.

Ha sigut nomenat Governador Civil de la província el senyor Comte de Casa Segovia, Governador que havia sigut fins avui de Canarias.

En el partit de *foot-ball* celebrat el diumenge passat, entre el primer *team* de Portbou i el primer de l'«Olot Deportivo», va guanyar aquest últim per 4 *goals* a 0.

Des de l'24 al 31 de Juliol, aquesta Sucursal de la «Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros» ha obert 4 llibretes noves, ha rebut per imposicions 10094 pessetes i n'ha pagat 4589 per reintegres d'estalvi.

Durant la present setmana actua de Vocal de torn el Rn. Dr. D. Esteve Ferrer, i Casadevall Pere.

LA CARITAT

Als donants i al públic en general

Aquesta Junta, acabats els treballs de preparació, es creu obligada a comunicar ses impressions a tots els que han ofert ajudar-la en la difícil i magna obra de mantenir amb una assistència suficient als captaires que d'ara en davant tindran privat demanar caritat públicament.

En primer terme ha de fer constar aquesta Junta sa més viva satisfacció per l'esperit de caritat que els olotins han posat de manifest omplint generosament la llista de donatius setmanals en nombre i proporció esplèndida com corresponia a la magnitud de la obra que's va a emprendre.

Aquesta obra consistirà, desde el dilluns dia 3 d'Agost, en proporcionar complet aliment *als pobres que actualment tenien necessitat de captar en la via pública* per medi de *tres apats diaris* que consistiran en una sopa al matí, escudella i carn d'olla al mitj dia i sopar de verdura abundosa i convenientment adobada al vespre.

Els captaires transeunts serán socorreguts amb un dia complet de alimentació i se'ls proporcionarà, tan prompte, siga establert l'Alberch per una sola nit dormitori amb separació absoluta de sexes; passat el dia de socors els transeunts serán obligats a marxar.

Els captaires domiciliats a Olot en cassos d'absoluta necessitat, per insuficiència del menjador o per impossibilitat d'anarhi, serán atesos a domicili en lo que els sigui indispensable.

Els calculs de la Junta, de quin desenrotlló i resultat s'en donarà compte periodicament, son de que amb els donatius setmanals oferts podrá sostenir-se normalment el servei anteriorment exposat fins a tenir-lo complet.

Una vegada conseguit plenament aquest objecte, la Junta procurarà ampliarlo amb la organització de l'Alberg Infantil i amb totes aquelles dependències complementaries propies del *Regime de Protecció a la Infància i represtó de la Mendicitat* segons els medis de que's disposi.

Sols resta a n'aquesta formular Junta dos prec: demanar que li sien comunicades per escrit les observacions que sugereixi el funcionament dels serveis, amb la seguretat de que dites observacions serán estudiades atentament amb mires exclusives a la major perfecció dels mateixos.

I suplicar que tothom s'abstingui de fer recomanacions personals, doncs el què es cregui amb necessitat de sollicitar socors podrá fer-ho, en el lloc i hores que s'anunciarán oportunament, davant de la Junta o de sos funcionaris, la que, previes les oportunes informacions, l'atendrà sempre que's trovi comprés dintre el règim establert.

Olot 1 d'Agost de 1914.

Des de Sant Joan de las Abadesas

UN'ALTRA DE FRESCA

En el nombre XVII de «La Veu Comarcal» de Ripoll, llegim el següent paragraf:

En aquesta vila els anònims estan a l'ordre del dia. Mai falta qui durant tot l'any celebri la festa dels Sants Ignocents.

Despatxeu la dida.....»

Senyor Bufonet: tenen de despatxar la dida els que encare mamen, si es que en aquesta vila si pogués trobar-se'n algú en el sentit que vostè ho diu (cosa que crec molt difícil) ¡anònims! quines pensades que te vostè. Crec molt difícil puga trobar-se'n un altre de tant *aiixerit*.

La dificultat se troba amb allò que vostè recomana es imposible. Complauet ja que diu que despatxin la dida..... ¡Ai pobre Bufonet Blanch! ¡fa tants anys que la tenim despatxada els veïns d'aquesta vila!.....

¡Anònims!... *Vamos* ¡A qui se li acut idea tant colosal? ¡encara hi ha qui se atreueix a dir que vostè no és un *talentós*?

De l'Ermità de Santa Bàrbara ne pot estar seguríssim de que te un *admirador* i no pot menys de ser-ne tothom qui repasi una miqueta la seva historia.

Aquella caixa quebrada i retada. (que no dup- to deuria volguer dir V.) la caixa d'aquella societat que vostè fundà en el café Bellapart, i naturalment, que V. n'està ben enterat, siguent vostè mateix el caixer, i escolti; fou un ratonet Blanch el qui la ratà.

¡Oh.....! aquesta classe de ratons son tremendos i m'han assegurat que hasta els hi agraden molt els *Quevedos*. És tal vegada en aquella caixa en que sentia la farum dels *Quevedos*, o de alguna cosa que si assemblés? ¡ai macatxus de Bufonet! vostè es el pessa per donar-nos sorpreses, com si diguessim, l'asencia de novetats, vostè fou qui ens anuncià que tenim *dos intimos conspiciens redentores del obrero*, vostè ens anuncià, els pregonis estudis de una jove que sacrifica sa joventut en ares del progrés i prosperitat d'aquesta vila, vostè fou també el que'ns feu a sapiguer, que aquí s'havia inventat un marabellós aparell i que les proves practicades donaren uns excelents resultats, i que prou n'estan

ben convensuts tots mos estimats llegidors del perfeccionament de dit aparell i vostè diu estar-ne ben jolós, perque vamos, la noticia no'l feu cadar malament. Pro de totes les seves noticies la que més me admira la dels anònims. ¿No assegura vostè que son tots del mateix autor aquells anònims?

Prou que'l crec que ho pot assegurar. ¿Es que en aquesta vila n'ha trobat algú vostè que no creu que siga vostè l'autor de tots ells? ¡Està clar que serà aqueixa la causa d'aquella seva exclamació, perque de no ésser així, ¿com diria vostè que en aquesta vila hi ha qui celebri tot l'any la festa del Sants Ignocents? I ¿com diria vostè que despatxessin la dida?... ¿Serà perque vostè creu que ja han mamat prou? I no dubti, que, des de'l moment que hem llegit «La Veu Comarcal» que vostè recomanava que despatxessin la dida, és molt probable que no's trobarien mitja dotzena de persones en aquesta vila, que no'l creguessin autor d'aquells escrits anònims. Ja veu si n'hi ha gaires de que tinguin de despatxar la dida.

Un que no siga vostè, que fassi un anònim encaminat perque vostè no siga admés com a soci el «Centre», no hi trobo l'explicació, pro que vostè els fassi, tampoc.

¿Serà un cop de afecte..... Obra de su *grandísimo talento*?

V. ens diu en «La Veu Comarcal» de Ripoll, que ha llegit en *L'Alt* d'Olot uns sabrosos comentaris que fa del seu confrare EL REFORMISTA respecte als escrits que publica d'aquesta vila.

No dubtem pas que li seran sabrosos, ja que V. és la seba d'Olot, no'ns estranya i fins ho trovem natural *L'Alt* i la seba ja son tots de l'mateixa familia, i encara que no l'haguem llegit ja ho s'oposen fet a la mida del seu gust, pro lo que'ns diu de sortir per els cabells l'*hidrofobia*. ¿Oí que li hauran vist a V. sintomes molt alarmants? ¿Eh que fa pocs dies que 'ls seus amics tractaven d'en morriionar-lo? ¿Es que el consideraven tal volta un perill eminent per els veïns d'aquesta vila? ¿Veu? Jo opino diferent: Jo crec que quan un gos petané amenaça mossegà se'l pot apartar facilmente amb una puntada de peu als morrus.

I prou per avui senyor Bufonet i Blanc, perque no tindria espai per posar-hi allò del temps de *Maria Castanya* que a vostè li agrada tant i que sembla fet a la mida per vostè.

¡Hola! Senyoret Blanquitu
¿Vols dir que no has sigut
Tu mateix de fer els anònims
Que a la vila han corregut?

Molt me plau dir-te sens flema
Que 's un càs dels més xocants,
Pro mira t'adverteixo....
Que no som petits.... som grans.

Perque ja t'hem prè la mida
Pel darrera i pel davant,
I sabem per experiencia
Que ets un tipo molt bergau.

Per darte preponderancia
Te dic que no és mal pensat,
Aixó si; si no sabessim
Que tu 'ls pots haver tirat.

Podem despatxar la dida,
Ell diu a sos llegidors,
Jo els aconsello altre cosa
Que son d'efectes millors.

No ho feu pas de cap manera
Pot portar gran compromís,
Que pot-ser s'anaigarfa
I el tindriem malaltís.

Es que no sap lo que 's pesca
Diguent aqueix disberat,
Si la dida despatxaveu
Plegaria molt aviat.

Que una joia com aquesta
Es digna de conservar,
Sempre diu totes les coses
Al revés del seu pensar.

No fassis pas el Tenorio
Que be prou que se't coneix,
Per Tots Sants si que valdria
Pero ara no serveix.

Estudia un'altre forma
Per que 't fassis bon minyó,
O be l'Ermità assegura
Explicar-te la lliçó.

Que encar que un xic coenta
No la tindràs d'amanir,
Te la presentarà amb salsa
De aquella que fa dalí.

L'Ermità de Santa Bàrbara.

Imprenta de P. Aubert. — Clivillers 22